

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ἡ φιλοτιμία τοῦ Αἰῶνος προσεβλήθη δεινῶς ἔνεκεν τῆς προσκλήσεως ὑπὸ τοῦ Κεδίβου τῆς βουλῆς τῶν Φελλάχων. Καὶ Φελλάχων ἡσσορες εἶναι οἱ Ρῶμηοί; ἐρωτᾷ ὁ Αἰὼν. Ἄς ἔχῃ ὑπομονὴν ὁ κ. Φιλήμων, ἄρμεις δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ καρρορες ἐντὸς δύο μηνῶν, ὅταν αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοί του θὰ κáθηται ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τῆς Βουλῆς, ἀκροαζόμενοι τὸν κ. Μπούμπουλην ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν.

Ὁ πρωθυπουργὸς Α. Δημητρίου ἐγένετο δεκτὸς ἐν Λαρίσσει μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλικὸς ἐπίτροπος ἐξῆλθεν εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ. Δὲν θὰ ζηλεύσῃ ἄρ' γε ὁ Βασιλεὺς ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ὁ ἐπίτροπὸς τοῦ ἐξῆλθεν εἰς προὔπαντησιν ἐνὸς πρωθυπουργοῦ;

Ἐκτὸς τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τοῦ Α. Δημητρίου ἀπὸ Λαρίσσης — κατὰ τὸ ὑπουργικὸν τηλεγράφημα — καὶ ὁ μοίραρχος μετὰ ἐνωμοτικῆς ἐρίππων χωροφυλάκων. Ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημα δὲν ἀναφέρει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς τῶν χωροφυλάκων, τὸν συνέλαβον ἢ ὄχι;

Ἐν Λαρίσσει προσηέχθη καὶ Στέφανος τῷ κ. Α. Δημητρίου ποῖον στέφανον προσέφερον αὐτῷ; ἐκεῖνον ὃν ἴδιος ἔστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα δωροδοκῇ τὰ χρέμλη τοῦ Σουλτάνου. Μόνος τοιοῦτος στέφανος θὰ ἦτο ἄξιος αὐτοῦ.

Ὁ Αἰὼν γράφων περὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν λοιπῶν αὐτῆς μελῶν λέγει ὅτι ἀνέκχθεν ἐκαυχῆσθαι ὅτι εἰσὶ τέκνα τοῦ Κοινοβουλίου, ἄτινα καὶ τὴν βῆξα αὐτὴν δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῆς Βουλῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀγαθὲ Φιλήμων, διότι δὲν ἠδύναντο ν' ἀποκρύψωσι τὴν βῆξά των καὶ τὰ τούτοις παρρησιόμενα, κατέστησαν τὴν Βουλὴν ἀληθὲς οὐρητήριον, χωρὶς νὰ δαπνήσῃ εὐτυχῶς ὁ Δῆμος.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἦν οἱ δημόται Λαρίσσης ἐγράφαν ἐπὶ τοῦ στεφάνου τοῦ πρωθυπουργοῦ μαυρίζοντες ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀλώδης, τοῦτέστιν ἄνευ λώδης.

Περίεργον! γνωρίζετε εἰς τίνας οἰκίαν κατέλυτον ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐν Λαρίσσει; Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαῖδάρ ἐφέντη. Κακὸς οἰωνός.

Μᾶς ἀρέσκει ἡ ἐξῆς σύνταξις τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος. «Ἐν ᾧ σύμπαρ τὸ Ἑλλητικὸν ἐπεσημειοῦσι καὶ χαίρουσιν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ λύσει τοῦ ζητήματος» Κατὰ διαβόλου κατήντησεν καὶ οἱ Ἀττικισμοὶ τοῦ Θουκυδίδου σήμερον. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τούτου ἐνθυμήθημεν καὶ ἡμεῖς ἄλλον ἀττικισμόν τοῦ Θουκυδίδου. «Σύμπαρ τὸ ληστρικὸν ἐθρασύνοντο ὑπεράγαρον».

Ἡ Αἰτωλία τοῦ Μεσολογγίου γράφει ὅτι μέλη τοῦ

προεδρείου τοῦ Βύρωνος ἐσκάλιζαν ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος χροσσοὶ, γράμμαι καὶ ὀνόματά των.

Πιστεύομεν ὅτι ὁ τόσον ὑπὲρ τῆς καθαρότητος μεριμνῶν Δῆμαρχος τῆς ἡρωικῆς πόλεως θὰ χροσάξῃ κάτωθεν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν πλὴν τοῦ συνήθους σταυροῦ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν:

Ἀπυρροεῖται τὸ οὐρεῖν.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀπονειμθέντων τῷ κ. Κουμουνδούρῳ στεφάνων (ἔχ' ἢ νὰ ἦσαν ἀργυροὶ γιὰ λικνώματα) ὁ πολιτιμότερος διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ μὲς θὰ ἦναι ὁ Στέφανος Ξέρου ὁ ξένος αὐτὸς ἐν δὲν εἶναι ὁ Τούρκος, θὰ εἶναι βεδάκις ὁ Αὐστριακός.

Ἀποπαικτοὶ συλλογισμοὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου κ. Ἰωσήφ Γκινάκη: «Οἱ ἀπόπαικτοι ὅμως πρέπει νὰ γείνωσι μετὰ σκέψεως καὶ ὅπως οἱ νόμοι καὶ ἡ τέχνη ἀπαιτοῦσιν.» (Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν τοῦ Τηλεγράφου).

Ἀνεχώρησεν ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μὲς Κωνσταντῖνος Ἰεροκλῆς, παρκαλθὼν μετ' ἐκείνου ὡς ἀκολουθίαν τὸν δεινὸν Δίς του καὶ τὸν δεινότερον Χεσμέρ τὸν Ἰμβριον. Οἱ φίλοι τοῦ εὐχόμεθα ταχεῖν ἐπ' ἀνόδον, μολονότι αὐτὸς φέρεται ῥίψας πέτραν ὀπίσθεν τῆς κλασσικῆς πρωτεύουσος Φιλήμονος καὶ Σιδιτανίδου.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἀνεχώρησεν ἐπιδοκίμων τῆς «Μπουμπουλίνας» διατὶ ὄχι τοῦ Μπούμπουλη;

Ὅταν βλέπωμεν τὸν ἄγαν ἐπιστήμονα κ. Χρηστομάνον κοπτόμενον ἐν τῷ Αἰῶνι ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, ἐνθυμούμεθα δύο ἀλληλουδαζομένους κινιναμπόρους, οἵτινες ἐδημοσίευσαν καὶ οἱ δύο ἐπίσης θερμὸν ἐπικριτικὸν φετῆραν τῆς κινήσεως των ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς χημείας.

Ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ Βουρδῶνοι εἰς Παρσιούς, εἶς κουρεὺς ἐπέγραψεν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κουρείου αὐτοῦ: «Ζήτω ὁ βασιλεὺς, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ».

Ἄν ἦμουν κουρεὺς ἐν Ἀθήναις, θὰ ἐπέγραφον ἐν ἐλλείψει συζύγου: «Ζήτω ὁ βασιλεὺς, ὁ σκύλος μου καὶ ἐγώ».

Λέγεται ὅτι ὁ κ. Δηληγιάννης θὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἐπὶ ἰδιοποιήσει στεφάνων, ὧν οἱ ἡμίσεις ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν ὡς (ἕως Αἰ.ληγιάννη) ἀπεσταλμένον πληρεξούσιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος μέχρι χθιζῆ τε καὶ πρῶτζ, βουλευτὴν Γόρτυνος ἐτι καὶ νῦν, ἱππότην τῶν διαφόρων ταγματῶν κλπ. κλπ.»

Ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ δημαρχοῦ καὶ τοῦ πρώτου δημοτικοῦ συμβούλου (δευτέρου ὄντος τοῦ δὸν Κισώτου τοῦ τρυπεροῦ) πάλιν προέκυψεν εἰς φῶς καὶ τὸ ὄνομα τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Δούμα, ὅστις μετὰ συμπαθείας ἀπέδρασε πρὸς τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εὐρίσκειτο ὁ Σιδιτανίδης νὰ εὕρῃ δέκα χιλιάδας δραχμὰς. Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ συμπληροῦνται καὶ συνελκόνται πάντοτε τὰ ὅμοια ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀνάλογα, ὁ εὐπάρεος κ. Δούμας ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν μελιχοπάρειον δημοσιογράφον καὶ τῷ εἶπεν Ἀδελφέ!

εἶσαι δημοτικὸς σύμβουλος καὶ δημοσιογράφος — γνωρίζω δὲ τί σοι ἔπρεπε κυρίως — εἶμαι δὲ διευθυντὴς Τραπέζης — ἡξερύεις δὲ κατὰ τίνος δικτύου τυχὴν — λοιπὸν ἂν σπρίζωμεν τὰς χεῖρας; ἡ ἀνάγκη σου ἔσται ἀνάγκη μου καὶ ἡ ἀνάγκη μου ἀνάγκη σου. Καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων ἐκλείσθη τὸ ἔντιμον συμβόλιον.

Ὁ κ. Παπαρχαλόπουλος ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παρήγγειλε πρὸς ἀπολύμνησιν τοῦ Βαρθολαίου θεϊκὸν σίδερον. Ἐν ᾧ δὲ οἱ δασκάλοι μας συνεζήτουν ἂν ὁ κληρικισμὸς τοῦ κτιρίου τοῦ ἀοιδίου Βαρθολαίου ἔπρεπε νὰ λεχθῇ ἀπολύμνησις ἢ ἐκλύμνησις, αἶφνης ἀνεκκλύθη ὅτι ὁ σοφὸς ὑπουργὸς τῶν παρήγγειλε θεϊκὸν χαλκὸν ἀντὶ θεϊκοῦ σιδήρου φάνηται ὅτι τὸ κατὰστημα ἐξ οὗ ἡ παρηγγελία ἐγένετο ἐξέτασε τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑπουργοῦ ὡς τὸ παρηγγελλόμενον πᾶν καὶ διὰ τοῦτο ἔστειλεν θεϊκὸν χαλκόν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐξηγήσις εἶναι ἀπαραδέκτος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ στείλῃ θεϊκὸν τερεκέν.

Εὐρέθησαν ἐπὶ τέλους ὀλίγαι νέων καρδίαι, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἠκολούθησαν τὸν μελαγχολικὸν Νικολαΐδην εἰς τὴν Θεσσαλίαν, συνασπισθέντες τότε ὑπὸ ὄνομα παρθένου τιμῆς καὶ ἀνδρείας καὶ ἐνεργοῦσιν ὑπὲρ ἀποδόσεως δικαιοσύνης εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέντα ἐν τῇ ξενίᾳ ὡς ξένον, ἐκεῖνον ὅστις προσκληθεὶς, πολλάκις νὰ λάβῃ θέσιν στρατιωτικὴν ἢ πολιτικὴν ἐν Γαλλίᾳ, ἠρνήθη προτιμήσας τὴν θέσιν τοῦ πάντοτε εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν πικρῶς ἐλληνικοῦ ἀγῶνος. Ἀγνοοῦσιν οἱ νέοι ποῖον δύναμιν κρύπτουσιν ἐν ἐκυτοῖς καὶ πῶς ἡδύναντο νὰ ἐκμεταλλευσθῶν αὐτὴν ὑπὲρ πατρίδι. Δὲν θέλουσιν αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν ὀλίγων ἀνεξερτήτων χειλέων χυνόμενα ῥήματα πόνου καὶ ἀγανακτήσεως νὰ τὰ συλλέξωσιν ὡς ἀρορμὴν καὶ νὰ σχηματίσωσι τὰ στήθη τῶν εἰς προμαχῶνα ἐνκνέον διαφθορᾶς καὶ τῆς προδοσίας. Καὶ μὲ τὸ μικρὸν ὅμως τοῦτο ἤμεθα εὐχριστημένοι καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὔτε ἡ Πρυτανεία οὔτε τὸ ὑπουργεῖον θὰ κωφεύσουν τῶρα εἰς τὴν φωνὴν τῆς νεολαίας ἐξεγερθεῖσαν ἵνα περιθάλψῃ ἕνα τῶν σοφωτέρων αὐτῆς διδασκάλων καὶ γενναϊότερων ἐν τοῖς πεδίοις τῆς δόξης ὁδηγῶν.

Εὐχαρίστως ἀνταγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ δόλουνται ἐνέργειαι πρὸς σχηματισμὸν δρχματικοῦ θιάσου ὑπὸ τὴν διευθύνσιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ δικσῆμου ἡθοποιοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΕΚΑΤΣΑ. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ νέος θιάσος δὲν θὰ περιλάβῃ παλαιούς ἡθοποιοὺς, ἀποστεωθέντας εἰς τὰς κακὰς ἐξείσεις των, ἀλλὰ νέους τῶν Γυμνασίων καὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν καλὴν τέχνην προσερχομένους ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Λεκατσά, ὅστις θὰ τοὺς διδάξῃ καὶ θὰ τοὺς μορφώσῃ εὐμαλῶς καὶ ὄντα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀληθοῦς τέ-

χνης καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῶν μεγάλων δρχματικῶν αὐτοῦ προτόνων. Εὐτυχῶς δὲ οὐ μόνον κάλλιστα νέοι προσήλθον, ἀλλὰ καὶ δύο ἄχρι τοῦδε καλαὶ κόρακι, ὥστε καὶ ὑπὸ γυναικείων ἐποψιν ὁ θιάσος τοῦ κ. Λεκατσά θὰ διακρίνηται ἐπὶ δρόσῳ νεότητος καὶ σωμκτικῆς ἀρετῆς καὶ εὐστοκλείας ἡθῶν καὶ κινήσεων. Προτρέπομεν πάσαις τὰς αἰσθανομένας ὑποκριτικὸν τάλαντον νὰ τολμήσωσι τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δοκιμασίαν, οὕτω βέβαια ὅτι, ἐὰν ἐπιτύχωσιν, ἐξασφαλίζουσι καὶ εἰς ἐκείνους μέλλον μεστὸν ποιήσεως καὶ ὕλητος εὐημερίας, χορηγοῦσι δὲ τῇ νεορᾷ ἐλληνικῇ τέχνῃ τὴν δύναμιν ἣν ἡ γυνὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ πάσης ὥρῃς τέχνης. Ὁ κ. Λεκατσά εἶναι ἡσυχῆς ἐν τῇ ἀποκλειστικῇ αὐστηρότητι τῆς ἀγγλικῆς ἡθικῆς, προτίθεται δὲ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐλληνικὴν σκηνὴν εἰς τὸ ἀξιοπρεπότερον αὐτῆς σημεῖον, ἐπομένως τὰ κοράσια τῶν οἰκογενειῶν, ἅτινα ἤθελον ἀπορραΐσει νὰ δοκιμάσωσι τὰς θεατρικὰς τέχνας ἔχουσιν ἀπὸ τοῦδε ὅλας τὰς ἐγγυήσεις ὅτι οὐδὲν παρὰ τολμῶν θὰ δικαίωσιν ῥιπτόμενα εἰς τὸ μέλλον ἐκεῖνο, ὅπερ τὰς εὐτυχεῖς ἀποκαθίστησι βρασιλίσσας τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Δύο εἰς δημοτικῶν ἔργων ἔχομεν νὰ σᾶς ἀνταγγείλωμεν τὴν αἰτίαν ἀποπεράτωσιν, τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἐκατονταεθιμίδου κλίμακος τῆς συνδεούσης τὴν κάτω πόλιν τῇ ἄνω, καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν ἀνεγέρσεως δέκα ὅλων ἀποπύλων, ἔργων ἀνεπιγράφων μὲν, ἀλλ' οὐχ' ἥττον τῶν ἄλλων κοινωφελῶν. Καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ σᾶς ἔχωμεν ἐνημέρους καὶ εἰς τοὺς ἀποπάτους μας; Βεβαίως, ἀρῶ ὁ Δῆμαρχός σας τρώγει τοῦ κόσμου τῆς ὄρισαις καθ' ἡμέραν καὶ δὲν σᾶς κάνει τὴν χάριν νὰ παρᾶσχη τοιαῦτα ἄτυλα εἰς τὰς ἀνάγκας σας, πρέπει νὰ μανθάνητε τὰς προόδους ἡμῶν καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγετε τὰ μάτια. Ἐπειτα δικτὶ τάχα νὰ μὴ ἀριερώσωμεν δύο γραμμὰς εἰς ὅτι ἕνας Οὐγὼ φιλοσοφῶν ἀφιέρωσεν ὅλας σελίδας; Ὅλοι ἡξερύομεν τί μᾶς κοστίζουν τὰ περιττώματτα, ἀλλὰ δὲν κατενόησαμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα ν' ἀποζημιωθῶμεν χρησιμοποιοῦντες αὐτὰ εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ μπαρκαρώντας αὐτὰ γὰρ σταφίδας εἰς τοὺς Ἀγγλους; 40 τάλαντα τὴν χιλιᾶδα δὲν εἶναι μικρὸν κέρδος, ἔπειτα ἴσως ἡ σταρὶς γίνεται νοστιμωτέρη καὶ ὑπεριμνηθῇ ἂν δοκιμάσουν οἱ ἀρμόδιοι, ἀλλὰ προτοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσωπικοῦ τῆς νέας αὐτῆς ὑπηρεσίας, διότι εἶναι ἄξιοι νὰ μᾶς φᾶνε τὰ μισὰ ὑπάλληλοι συνειθισμένοι νὰ γλύφουν τὰ δάκτυλά των ὅταν ἔχουν τὸ μέλι στὰ χεῖρα των, κατὰ τὴν παροιμίαν.

Μετ' ἀγαλλιότητος ἐδέχθημεν εἰς τὰς ἀγκάλας μας τοὺς ἀδελφοὺς Τσοῦσιδες καὶ Χαλβατζῆδες, οἱ ὅποιοι